

 metafora

Natasha Lesterová

Od autorky
bestsellerů
Pařížská švadlena
a *Skříň plná Diora*

TŘI ŽIVOTY

Sirotek bez budoucnosti. Talentovaná špiónka.
Pravá ruka Christiana Diora.

Alix St. Pierreová vyrostla obklopena leskem Hollywoodu. Jakožto sirotek ho však pozorovala jen zpozzdálí. Zatímco v roce 1943 zuří světová válka a muži odplouvají do zámoří, Alix se podaří získat práci v marketingu. Díky jejímu charismatu a rychlému uvažování ale brzy zaujme pozornost americké vlády, která ji postaví před ještě větší výzvu – odjet do Švýcarska coby špionka. Alix neodmítne a záhy přichází na stopu něčeho velkého. Opravdu velkého. Může ale doopravdy věřit svému informátorovi?

Po konci příliš dlouho trvající války se Alix stěhuje do Paříže, připravena nastoupit na novou pozici v tiskovém oddělení v právě se rozjíždějícím módním domě Christiana Diora. V opulentních prostorech nové luxusní značky dokáže téměř zapomenout na všechno, co ztratila, i na nebezpečná tajemství, jež zná pouze ona. Když se ale na scéně objeví člověk z její minulosti a hrozí, že zničí její budoucnost, uvědomuje si, že dávné křivdy může napravit jen ona sama.

„Román o tom, kam až jsou lidé schopni zajít, aby jeden druhého ochránili, a lásce, která trvá po celý život. Tři životy vás hluboce zasáhnou, takže si připravte kapesníčky.“

– Marie Claire

„Něco pro čtenáře Kate Mortonové – a kohokoliv, kdo má rád působivé příběhy o lásce, ztrátě, odvaze a soucitu.“

– Booklist

NATASHA LESTEROVÁ

TŘI
ŽIVOTY

Přeložila Drahomíra Michnová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Three Lives of Alix St Pierre © 2022 by Natasha Lester
First published in Australia and New Zealand in the English language by Hachette Australia and in the United Kingdom in the English language in 2022 by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

Translation © Drahomíra Michnová, 2022
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-724-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-723-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-261-5 (print)

Věnováno Kevanu Lyonovi

*Díky za přijetí mezi hrdé,
za to, že jsi prostředníkem mých snů,
a za to, že se ti tato kniha líbila od prvního okamžiku
její existence.*

Prolog

Paříž, 1937

*Vždycky mě přitahovalo to, co můžu
jakýmsi druhem irské jasnozřivosti předvídat u umělce...*

– Carmel Snowová, *Harper's Bazaar*

„**J**á s tebou nepojedu,“ oznámila Lillie Alix toho dne, kdy měly dát sbohem penzionátu ve Švýcarsku, odjet do Paříže a tam už skutečně zahájit dobrodružství zvané život.

Alix se zasmála. „Chceš říct, že jsi moc líná si sbalit a já to mám udělat za tebe?“ Vytáhla zpod postele Lilliin kufr. Trávily poslední chvíle v pokoji, který v Le Manoir společně obývaly.

Ale Lillie zavrtěla hlavou. „Slíbila jsem matce, ještě než jsme odjely z Los Angeles, že se za rok vrátím domů. Teď mi psala a připomněla mi to.“

„Ale celou dobu mě udržuješ v domnění –“ Alix nedopověděla a klesla na postel.

Lillie ležela na zádech a hleděla do stropu. V ruce držela fotografii, která se trochu pomačkala, jak ji pevně svírala. Byla na ní ona, Alix a jejich kamarád Bobby. Vyfotili se tenkrát na místním trhu v Los Angeles týden předtím, než dívky odcestovaly do Švýcarska.

Z toho, že Lillie mačkala tak vzácnou památku na jejich trojlístek, Alix poznala, že přítelkyně momentálně trpí víc než ona.

Alix si klekla k její posteli a hladila ji po vlasech. „To je mi líto,“ zašeptala.

Lillie se po těch slovech rozplakala – ne, začala hlasitě vzlykat. „Mně je to taky líto.“

„To bude dobré,“ konejšila ji Alix tiše a spolkla další slova, která se jí drala na jazyk – *Celý rok jsi mě udržovala v domnění, že pojedíš do Paříže, přitom jsi celou tu dobu věděla, že ne.* Ale neřekla to nahlas, protože Lilliiny slzy byly důkazem, že plány, které spolu spřádaly, plány o tom, že si v Paříži pronajmou pokoj v *pensionnu*, každá si najde francouzského přítele a budou se vracet k ránu z Montmartru kolem Eiffelovky, bylo i Lilliino přání, chtěla mu věřit. A teď ji něco rvalo na dva kusy. Jeden se měl vrátit k matce a Peteru Brooksovi, za něhož ji matka chtěla provdat – ten druhý chtěl odjet s Alix do Paříže.

Alix byla poprvé v životě ráda, že od ní nikdo nikdy nic neočekával, že ona si může jít cestou, kterou si zvolí sama. Na rozdíl od Lillie jí rodičovskou lásku, mateřskou péči a otcovu pýchu na dceru život odepřel, přesto to Lilliino přání, aby se mohla osamostatnit, spoléhat na sebe a mít možnost rozhodovat o svém životě podle sebe, bylo také podstatné a důležité. Teď na to všechno měla zapomenout a ta ztráta pro ni bude bolestná.

„Bude se mi po tobě hrozně stýskat,“ hlesla Alix. Nehala. Od třinácti let vídala Lillie denně. Teď odjede do Paříže, Lillie se vrátí domů do Los Angeles a kdoví, kdy se zase setkají.

„Na, vezmi si ji,“ strčila jí Lillie do ruky pomačkanou fotku tří usmívajících se, šťastných lidí. „Mám doma ještě jednu. I Bobby ji má. Vždycky jsem ti chtěla jednu dát, protože...“ Nedopověděla a Alix věděla, proč jí zbytek

věty nešel přes rty: *Protože jsi neměla peníze, aby sis mohla obstarat vlastní.*

„Tři mušketyři,“ poznamenala Alix ve snaze přimět přítelkyni k úsměvu.

„Ne.“ Lillie nesouhlasně a vehementně zavrtěla hlavou. „Parta lidí na sebe může po čase změnit názor. Ale my tři nikdy. My jsme...“ Na chvílku se zamyslela. „Každý jsme jedním vrcholem trojúhelníku. Pokud jeden chybí, trojúhelník přestane existovat.“

Alix její slova vedla k tomu, že vstala ze země, vrhla se k přítelkyni na postel a pevně ji objala. Držely se v náručí, tiskly se k sobě a jejich slzy se smísily.

Pak se Lillie odtáhla a usmála se na ni. „Jsi jako herečka, která hraje vedlejší roli v nějakém filmu,“ prohlásila, i když to nevyznělo jako bůhvíjaký kompliment. „Všichni si myslí, že nejdůležitější je hlavní hrdinka. Že na tu se mají dívat, tu si mají nejvíc zamilovat. Ale někdy je nakonec nejlepší ta vedlejší postava, která ovládne celý příběh. A diváci žasnou, proč si jí nevšimli dřív. A to jsi ty,“ vyslovila s hlubokým přesvědčením. Podívala se na Alix, která tomu proroctví vůbec nevěřila, a dodala: „Ty jsi ta, která si je nakonec podmaní.“

Něco takového řekne jen opravdová přítelkyně. Sama se vzdá svých snů a dívá se, jak si osoba, kterou vždycky považovala za svou sestru, sbalí kufr a jde ty sny žít místo ní.

„Mám tě moc ráda,“ řekla Alix a její oči se znovu zalily slzami.

„Do té doby, než trojúhelníky přestanou existovat,“ uzavřela Lillie s úsměvem a obě začaly popotahovat jako malé školačky, a ne slečny z penzionátu.

O dva dny později stála Alix uprostřed mostu Alexandra III. mezi dvěma nymfami, které se chystaly lehkou

vážně skočit do vody. Nad hlavou jí svítily koule populárních lamp ve stylu art nouveau jako náhrdelník z měsíců v úplňku zdobící ranní rozbřesk. Most po levé i pravé straně zkrášlovali cherubíni, letící koně a lvi a rýhované lastury – vše tak sršící odvahou, energií a divokostí a zároveň tak impulzivní a neskutečné. Ale v tuto chvíli to měla před sebou, takže to *nebylo* neskutečné – teď ne.

Se šťastným úsměvem se naklonila přes zábradlí jako ty nymfy, natahovala se, jak nejvíc to šlo, až se jí hrud' vznášela nad Seinou. Rozpřáhla ruce a objímala Paříž, měla takovou radost, že ji nedokázala držet zamčenou v sobě. A začala se hlasitě smát.

Jak by se mohla přestat smát, když byla v Paříži?

Když svítání doznělo v ráno, narovnávala se, otevřela kabelku, vyndala seznam jmen, který jí Lilliini rodiče poslali z Los Angeles, a hodila ho do nejbližšího odpadkového koše. Měla sice jen středoškolské vzdělání a to nejlepší doporučení od Lilliiny rodiny, což jí mělo zajistit dobré přijetí u lidí, jejichž jména byla na seznamu uvedena, ale přece nemohla – a ani nechtěla – donekonečna žít z velkorysosti van der Meerových. Jména na seznamu navíc patřila lidem z vyšší společnosti, kteří dělali málo a utráceli hodně, a Alix by do těchto kruhů nikdy nezapadla. Tady v Paříži – a v zemi, kde se narodili její rodiče – si najde lidi svého ražení.

Rázně vykročila směrem na sever k obchodnímu domu Printemps a strávila dobrých deset minut tím, že obdivovala velkolepé průčelí: sochy čtyř ročních období dramaticky zasazené do zdi nad hlavami nakupujících, kteří proudili dovnitř a vycházeli ven, předloktí ověšená taškami s koupeným zbožím jako sadou náramků. Jak mohli být tak nevšímaví k tomu všemu umění? Ke vši té kráse kolem? K té skvostné Paříži?

Alix měla sto chutí popadnout tu elegantně oblečenou kolemjdoucí ženu za límec a křiknout jí do tváře: „Dívejte se!“ Ale ovládla se a umínila si, že ona nikdy nebude lhostejná vůči kráse – nikdy nezestárne tak, aby nad ní zapomněla žasnout.

Vešla dovnitř a koupila ten největší šejkr, který tam měli. V obchodě s potravinami pořídila gin, vermut a olivy a pak zamířila na jih do parku na Champs-Élysées – když bude každý den podnikat tak dlouhé procházky, brzy se v Paříži vyzná i bez té krásné knihy, kterou se vybavila na cestu, průvodcem s názvem *Jedete do Paříže!*

Nalila do šejkru gin a vermut, přidala šest oliv a podívala se na hodinky. Půl jedné. Dost času, aby si mohla znovu přetřít rty rtěnkou, zkontrolovat, jestli má vlasy upravené tak, jak to má v Paříži být – elegantně a bez chybičky –, a narovнала si hezký klobouček tmavozelené barvy, který tu byl, jak s potěšením zjistila, módním výkřikem, zatímco ve Státech se za vrchol módy považovaly nevýrazné a těžké fedory. Pak vstala a zaujala postoj, který, jak jim vždycky Lilliina matka vtloukala do hlavy, je tím nejdůležitějším, co by se mladá dívka měla naučit: představte si, že máte k týlu připevněnou dlouhatánskou tužku, kterou chcete něco napsat na strop. Takže musíte zvednout bradu, narovnat hrudník – ne však nějak opovážlivě vypínat poprsí – a tak nějak se scvrknout v pase. Ještě jste přitom měly cudně klopit zrak, ale tuto část rady Alix vypustila a raději se dívala k nebi.

Šejkr na martini ji doprovázel do čísla osmnáct na rue Jean Goujon, kde sídlilo pařížské vydavatelství módního časopisu *Harper's Bazaar*. Tam Alix vyčkávala ve vestibulu a ostřížím zrakem sledovala rychle se pohybující železnou klec výtahu. Krátce po jedné hodině výtah vyplivl modrovlasou ženu s modrými brýlemi a postavou, jakou měla i Lilliina matka – získáte ji tím, že málokdy jíte či

preferujete tekutý oběd. Byla to Carmel Snowová, šéfredaktorka časopisu *Harper's Bazaar*, která pobývala v Paříži kvůli módním kolekcím – a hluboce respektovaná příz-
nivkyně tekutého oběda, jak Alix aspoň slyšela.

„*Bonjour*,“ pozdravila ji Alix a přidala široký úsměv – podle Lilliina názoru byl ten úsměv Alixina největší přednost. Lillie to myslela v dobrém a její matka tvrdila o Alixině úsměvu totéž, avšak ta spíš chtěla upozornit, že dalších předností se Alix nějak nedostává.

Alix teď zvedla šejkr. „Slyšela jsem, že máte ráda oběd se třemi martini. Tak jsem vám ho přinesla. Doufám, že mi na oplátku věnujete trochu svého času a podíváte se na moje portfolio.“

Carmel se zasmála, hlasitě a bujaře.

Alix to považovala za povzbuzení a vyndala z nákupní taštičky jednu velmi drahou sklenici na martini. „Můžu vám nalít?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Carmel a její irský přízvuk příjemně zvýrazňoval samohlásky a dodával její řeči na vřelosti. „Ale raději u mě v kanceláři.“

Tam si Carmel zběžně prohlédla Alixin poklad v podobě ilustrací a pak je odhodila do odpadkového koše. „Vaším osudem je PR, styk s veřejností,“ prohlásila. „Kreslíte, jako by oblečení mělo být svěřací kazajkou, a ne něčím, co má ladit s pohyby těla. Prozatím na ilustrování zapomeňte.“

Alix se snažila nehnout ani brvou, ale jelikož nebyla obrněna vermutem a měla teprve osmnáct let a velký sen o práci v oblasti pařížské módy, přece jen sebou trhla.

Carmel se na ni upřeně dívala, takže jí nedopřála příležitost, aby tu řádku nepozorovaně skousla. Naopak Alixinu reakci zaznamenala a pak ukázala na šejkr. „Víte, jak získat něčí pozornost a dát dotyčnému to, co chce. Což znamená, že se hodíte pro práci v tiskovém odděle-

ní. Nejlepší způsob, jak se naučit pracovat s veřejností, je psát – pochopit, jak to funguje v tisku, a pak se ho snažit svést. Začnete dnes večer na čtvrtěčném salónu, který pořádá Marie-Louise – tam se setkáte s *celou Paříží* –, a zítra nastoupíte tady jako pomocná módní redaktorka.“

Alix se neubránila nadšenému zajásání.

Carmel zvedla sklenici. „Kéž by stáčeli do lahví to vaše nadšení a servírovali ho v Ritzu. Bylo by pro mě lepší než tři martini a jeho účinky by možná působily déle.“

A pak se Alix smála a žertovala s Carmel Snowovou v její pařížské kanceláři. Byla to úžasná situace, která ji přinutila, aby poprvé v životě uvěřila, že nezáleží na tom, že je sirotek, který se od třinácti let všelijak protlouká životem, holka závislá posledních pět let na tom, že jí Lilliini rodiče z pocitu viny prokazovali dobro, holka, která utratila všechny své peníze za to, aby se dostala do Paříže. A také uvěřila, že Paříž je místem, kde konečně bude tou Alix St. Pierreovou, jakou má být. Ona, která se musela krotit a přizpůsobovat poklidnému životu ve vycíděném sídle Lilliiných rodičů. *Tamta* Alix se konečně bude moct zbavit svých pout.

PRVNÍ ČÁST

Paříž, prosinec 1946 – leden 1947

Toto je moje nultá hodina.

Uplyne deset minut.

Je na mně, abych dal pokyn k otevření dveří.

Představení za chvíli začne.

– Christian Dior

Jedna

Alix nevěřila, že stojí ve dveřích módního domu, ledaže by módní Pařížanky nosily místo šatů žebříky a plechovky s barvami. Uhnula před jakousi fošnou, která se kolem ní mihla, a říkala si – už nejmíň posté od té doby, co dala výpověď a nastoupila na Manhattanu na loď na základě jediného stručného telegramu od Suzanne Lulingové –, jestli udělala správně. Salón byl ve stavu naprostého *déshabillé*, nikde v dohledu žádné šaty nebo figurína a Alixina okamžitá a převládající obava byla, že tento nový módní dům se co nevidět sesype.

Měla by se otočit a vzít nohy na ramena. Ale únikovou cestu teď zatarasil lustr, který se zasekl ve dveřích. Byla v pasti.

„Alix!“ Na schodišti se objevila Suzanne Lulingová. Nejdřív velitelským prstem kývla na muže vlekoucí lustr a dala jim pokyn, aby pokračovali v cestě vpřed. Pak sešla do přízemí a obdařila Alix precizním, ale láskyplným polibkem na obě tváře. „Tak dlouho jsme se neviděly.“

„Ano,“ odpověděla Alix srdečně a s pobavením dodala: „Když jsi mě tak horlivě přesvědčovala, abych pracovala pro tenhle nový módní dům, nějak ses zapomněla zmínit, že je zatím nahý.“

„Monsieur Dior chtěl, aby bylo všechno nové,“ vysvětlila Suzanne a výmluvně se rozmáchla kolem, aby upoutala

Alixinu pozornost spíš na ladnou křivku schodiště než na to, že na něm ještě není koberec. „Včetně domu samotného. Myslím, že je to nejlepší způsob, jak začít – netahat s sebou nic starého, že?“

Netahat s sebou nic starého. Alix se soustředila na to, aby si sundala klobouk, protože tím chtěla zarazit to zachvění, které bylo připomínkou toho starého, připomínkou minulosti. Snažila se ji považovat za ukončenou, vyhozenou do smetí, jenže v podobných okamžicích, jako byl tenhle, se vždycky vynořila – jako šaty se zaseknutým zipem, z nichž se nemůže vysoukat.

Podle nezvykle vážného výrazu v Suzannině tváři usoudila, že i ona myslí na jejich poslední setkání, na ten zvláštní večer v dubnu 1945 v Suzannině luxusním bytě na nábreží Quai Malaquais. Zastavila se tam cestou ze Švýcarska do New Yorku, mluvila tehdy málo, ale třás v rukou, který nedokázala ovládnout, vypovídal mnohé.

„Provedeš mě?“ zeptala se teď a přála si soustředit se jen na to nové a přítomné.

„Bien sûr, chérie.“

Suzanne se do Alix zavěsila a obě vykročily na schodiště. Starší žena na sobě měla svou typickou uniformu v podobě černého kostýmku, který v kombinaci s její sošnou postavou působil jako brnění odrážející všechny útoky prken a malířských štětek. Alix, jíž došla trpělivost s kostýmky v době války, kdy bylo zboží na příděl, si dnes oblékla tvídové kalhoty s vysokým pasem a širokými nohavicemi v zelené a krémové barvě a k tomu červenou hedvábnou halenku. Suzanne zamumlala: „Postarám se, aby ti *le patron* odpustil ty kalhoty,“ a Alix to brala jako upozornění, že se co nevidět setká s mužem, po němž je onen módní dům pojmenován.

Pak Suzanne zmizela a Alix se ocitla před mužem, který seděl na horním schodě obklopený rolemi papíru.

Le patron – monsieur Christian Dior, Alixin nový zaměstnavatel. Na první pohled ji zaujal svou roztomilou kulatostí. Hlavu měl jako kupoli Invalidovny a ústa soustředěním sešpulená do kroužku. Měl na sobě bílý pracovní plášť a pod ním kalhoty, košili a kravatu. Nic neprozrazovalo, že se jedná o někoho, kdo rozumí ženskému srdci a myslí tak dobře, že dokáže svými výtvary ženy natolik ohromit. Ale Dior pracoval s Lucienem Lelongem, prezidentem Chambre Syndicale de la Haute Couture, a jeho předválečné šaty ve stylu Café Anglais pro Piguetta patřily k nejdiskutovanějším modelům té sezóny. Měl talent. A očividně mu nevadilo pracovat v jakémkoli prostoru, který měl k dispozici, vzhledem k tomu, kde teď seděl.

„Líbí se vám zdejší výhled?“ zeptala se a ukázala na křivku kovaného sloupkového zábradlí, které se táhlo až do přízemí plného stavebního nepořádku.

Monsieur Dior vrhl konsternovaný pohled na její kalhoty. Alix neznejistěla ani se neomlouvala; byla až moc zvyklá na mužské soudy a naučila se je snášet – nebo se tak aspoň tvářit.

„Mám rád prostor,“ odpověděl konečně Dior. „V ateliéru nemám dost místa pro své myšlenky. Což sama brzy uvidíte.“

„Budu mít kancelář taky na schodech, nebo je tu nějaký kamrlík, kam se můžu vmáčknout?“ odvážila se zavtipkovat. Muž, který pracuje na schodech, bude možná jiný typ šéfa, než jaké dosud měla – kromě Carmel Snowové.

Le patronovou odpovědí byl překotný příval slov, až si Alix pomyslela, jestli není ve skutečnosti trochu stydlivý. „V následujících týdnech budete ten humor potřebovat,“ řekl. „Hlavně až se dozvíte, že mě jeden jasnovidec přesvědčil založit Maison Christian Dior. *J'ai la frousse* – chtěl jsem se vytáhnout.“ Odmlčel se. „Předpokládám, že když

teď víte, že se spoléhám na jasnovidce, vrátíte se do New Yorku.“

Bude pracovat pro muže, který nejenže nepotřeboval kancelář stejné velikosti jako jeho ego, ale dokonce se radil s jasnovidci. Usmála se a posadila se vedle něj. „Ten jasnovidce vám musel říct něco povzbudivého, jinak bychom tu nebyli. Takže si myslím, že zůstanu. Jen proto, abych zjistila, jak jsou jasnovidci přesní.“

Dior se lehce pousmál. „I když nosíte kalhoty, líbíte se mi. Madame Lulingová mi říkala, že se mi budete líbit. Ale co když vám řeknu, že jsem naplánoval první módní přehlídku značky Dior na dvanáctého února?“

Alix bez okolků odpověděla: „To už jsou američtí redaktoři módních časopisů vždycky z Paříže pryč – víte, že přehlídky končí o týden dřív. A jestli chcete být něco víc než jen specializovaný krejčí s hrstkou věrných zákazníků, budete americké novináře potřebovat.“

„Jestli je to pravda,“ zamyslel se *le patron*, „tak budete muset americké módní redaktory přesvědčit, aby tu kvůli mé přehlídce zůstali déle.“

Což bude těžší úkol než přesvědčit americké módní redaktory, aby nikdy nepili šampaňské.

Všichni měli už teď zajištěnou cestu do Paříže na konec ledna, což znamená, že odjedou před dvanáctým únorem. Alix bude muset přesvědčit jejich šéfy, aby jim zaplatili prodloužené ubytování a výlohy spojené se změnou data zpáteční cesty – to vše kvůli nějakému povýšení, kterému je úplně jedno, jaké potíže způsobí svou opožděnou přehlídkou.

Až na to, že Dior není ani povýšenec, ani bezohledný člověk, pomyslela si. Zkoumala ho se stejnou dávkou bystrého postřehu jako on ji.

„Zvolil jste ten pozdní termín záměrně,“ předpokládala. „Dělat přehlídku v době, kdy je dělají všichni, znamená

riskovat, že se ztratíte v davu nebo že vás uhonění novinářů přehlédnou. Když uspořádáte přehlídku později, můžete tvrdit, že stojí za to, aby tu kvůli vám zůstali, na druhé straně můžete působit jako ignorant nebo egoista. Mým úkolem bude postarat se, aby každý věřil tomu prvnímu. Když se mi to nepodaří – no, tak budu tím hlupákem já a vy z toho vyjdete jako návrhář, jehož specialista pro styk s veřejností znemožnila, aby veřejnost objevila jeho talent. Naštěstí mám ráda výzvy.“

„Suzanne to o vás taky říkala.“

„Suzanne mi dluží drink,“ zabručela Alix.

Ale takový úkol – přemluvit každého amerického módního redaktora, aby si zajistil další týden v Paříži, aby se mohl účastnit první Diorovy přehlídky – ji bude stát veškerý čas a energii a nebude mít čas na nějaké přemítání. Přesně tak to měla ráda, a proto přijela do Paříže – začít nově, přesně jako Maison Christian Dior. To z nich dělalo spřízněné duše.

Tak na to kývla – jako by snad mohla udělat něco jiného. V peněženke jí teď zbývalo pár franků a za všechny své úspory si koupila lístek na parník do třetí třídy, aby sem mohla přijet.

„Dnes se zabydlete a zítra v deset dopoledne přijďte sem a já vám ukážu ateliér,“ rozhodl Dior.

Možná proto, že nikdy předtím neměla šéfa, který by s ní seděl na schodech, neodolala a neodpustila si vtíp na rozloučenou – podobný, jaký by si dovolila tak před deseti lety, když byla ještě trochu rozjívenou osmnáctiletou holkou: „Určitě zase přijdu v kalhotách, protože si nemyslím, že sukně a horní schod je zrovna elegantní kombinace.“

To už ji Suzanne, která měla zjevně šestý smysl a všechno věděla, přišla vyzvednout. Oči jí zářily způsobem, který Alix prozradil, že někde za rohem tajně poslouchala.